

כל ברכת כהנים היא תלויה באצבעות הכהן כי בברכת כהנים ממשיכים תוך ז"א את המקיפים דאבא לצורך הזווג. **פְּרִישׁוּ דִּידָא דְּמִשָּׁה עַל דָּא הָוָה** וכן סוד הרמת ידיו של משה שכתוב והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל היה באופן זה כי כאשר הרים את ידיו הגביר את כח הקדושה והחליש את כח החיצונים שלא יוכלו לינק מאורות החו"ג היוצאים דרך הצפרניים.

האצבעות רומזות לחג"ת נ"ה העליונים ובהם מתברך קוב"ה

אִי כָּל דָּא אֵית בְּהוּ ומסיים הינוקא ואומר לרבי יהודה, אם כל בחינות קדושה אלו יש בה' אצבעות, **לֵית דִּינָא לְמַהוּי בְּנִקְיוֹ, כִּד מְבָרְכִין בְּהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** וכי אין דינם שיהיו נקיות כשמברכים בהם לקב"ה. **בְּגִין דְּבְּהוּ, וּבְדוּגְמָא דְּלְהוּן, מְתַבְּרַךְ שְׁמָא קְדִישָׁא.** כי בהם ובדוגמתם מתברך הקב"ה כי האצבעות רומזות לחג"ת נ"ה העליונים ובהם מתברך קוב"ה **וְעַל דָּא אַתּוּן דְּחֻכְמֵיתוּ טוּבָא, הֵיךְ לָא אֲשַׁנְחַתוּן לְהָאִי** ועל כן אני תמה עליכם שאתם חכמים הרבה כיצד לא השגחתם בזה **וְלֹא שְׁמִשְׁתּוּן לְרַבִּי שְׁמַעְיָה חֲסִידָא, וְאִיהוּ אָמַר, כֹּל טְנוּפָא, וְכֹל לְכַלּוּפָא, סְלִיקוּ לֵיהּ לְסִטְרָא אַחְרָא** ולא שמשתם את רבי שמעיה החסיד שהיה אומר כל לכלוך וכל זוהמא מעלים אותם לסטרא אחרא, **דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא מְהָאִי טְנוּפָא וְלְכַלּוּפָא אַתּוּן** כי הסט"א ניזון מהליכלוך והזוהמא. **וְעַל דָּא מִים אַחְרוּנִים חוּבָה,** כדי

לתת חלק לחיצונים שלא יקטרגו על סעודתו: **וְחֹבֶבֶת אֵינִין** והם חלק הסט"א הנקרא

חובה.

הינוקא אמר לאמו שהחכמים לא ראויים לדעת מי הוא האבא

תְּוֹהוּ וְלֹא יָכִילוּ לְמַלְלָא לאחר ששמעו כל דברי החכמה מהינוקא תמהו

התנאים ולא יכלו לדבר מרוב התפעלותם מהשגתו. **אָמַר רַבִּי**

יְהוּדָה, בְּרִי, שְׁמַא דְּאַבוּךְ מֵאַן הוּא שאל רבי יהודה את הינוקא

בני מהו שמו של אביך. **שְׁתִּיק יְנוּקָא רְגַעָא הֲדָא** שתק הינוקא רגע אחד,

קָם לְגַבִּיּוּתָא אִמְיָה וְנִשְׁקָ לָהּ, אָמַר לָהּ אִמְיָ, עַל אַבָּא

שְׁאִילוּ לִי אֲלִין חֲפִימִין, אִימָא לֹון קם לאמא שלו ואמר לה הם

שואלים על אבא האם אענה להם. **אָמְרָה לִיָּה אִימְיָה, בְּרִי, בְּדַקְתָּ**

לְהוּ שאלה אותו אימו בני האם בדקת אותם שהם ראויים. **אָמַר הָא בְּדַקִּיתָ,**

וְלֹא אֲשַׁכְּחִית בְּדַקָּא יָאוּת ענה לה הינוקא בדקתי ולא מצאתי שהם

ראויים לכך. **לְחִישָׂא לִיָּה אִמְיָה** לחשה לו אימו איזה דבר באוזנו, **וְאַתְהָרַר**

לְגַבִּיּוּתָהּ, אָמַר לְהוּ אַתְוֹן שְׁאַלְתוֹן עַל אַבָּא חזר אצלם ואמר

להם אתם שאלתם על אבא, **וְהָא אִסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, וּבְכָל יוֹמָא**

דְּחֲסִידִי קְדִישִׁין אֲזִלִּין בְּאַרְחָא, אִיהוּ טִייעָא אֲבַתְרִיָּהּ

והרי אבא כבר הסתלק מהעולם ובכל יום שחסידיים קדושים הולכים בדרך הוא הולך ומחמר

אחריהם. **וְאִי אַתְוֹן קְדִישִׁי עֲלִיזִינִין, הִיךְ לָא אֲשַׁכְּחִתוֹן**

יְהִי, אֲזִיל טַיִעָא אֲבַתְרֵיכוֹ. ואם אתם קדושים עליונים איך זה שלא

מצאתם אותו בדרכיכם שהוא הולך ומחמר אחריכם.

הינוקא נדמה לחכמים כמלאך ולא כאדם

אֲבַל בְּקַדְמֵיתָא חֲמִינָא בְּכוֹ אבל בתחילה כבר ראיתי שאין אתם ראויים

לכך כשברכתם בידים מזוהמות, וְהִשְׁתָּא חֲמִינָא בְּכוֹ ועכשיו אני

רואה שאין אתם ראויים כי לא מצאתם אותו בדרך מחמר אחריכם, דִּיאָבָא לָא

חֲמָא חֲמָרָא דְלָא (ס"א דְלֵהוּי) טַעִין אֲבַתְרֵיהּ חֲמָרָא,

לְמַסְבַּל עוּלָא דְאוּרֵייתָא כי אבי אינו רואה חמור הנושא עליו תלמיד חכם

המקבל עליו עול תורה ואינו מחמר אחריו. וּפִיּוֹן דְלָא זְכִיתוּן דִּיאָבָא

יִטְעוּן אֲבַתְרֵיכוֹ, לָא אֵימָא מַאן הוּא אָבָא וכיון שלא זכיתם

שאבא יטעון אחריכם לא אומר לכם מי הוא אבא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי

יִצְחָק, בְּדַדְמֵי לָן, הָאִי יִנּוּקָא לָאוּ בַר נָשׁ הוּא. אמר רבי

יהודה לרבי יצחק נדמה לנו שהינוקא הזה אינו בן אדם אלא מלאך. אֲכַלּוּ וְהָהוּא

יִנּוּקָא הָוָה אָמַר מְלִי דְאוּרֵייתָא, וְחִדּוּשֵׁי אוּרֵייתָא הם

אכלו ואותו הינוקא היה יושב ואומר להם דברי תורה וחידושי תורה. אָמְרוּ, הֵב

וְנַבְרִיךְ? כשגמרו לאכול אמרו אמרו הֵב לָן ונברך והיינו שעשו זימון כדי לברך ברכת

המזון. אָמַר לְהוּ, יָאוּת אֲמַרְתוּן אמר להם הינוקא טוב אמרתם בְּגִין

דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא לָא מִתְבָּרַךְ בְּבִרְכַּה דָא, אֲלָא בְּהִזְמָנָה

לפי שהשם הקדוש אינו מתברך בברכת המזון אלא בהזמנה.

דוד המלך הזמין עצמו לברכה ואח"כ ברך לפי שבשעת האכילה השכינה נמצאת וגם הס"א

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה בְּכָל יְעַת וְגו'.

וְכִי מָה חָמָא דָּוִד לֹאמַר אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה. מה ראה

דוד המלך להקדים אברכה את ה' בכל עת קודם שמברך ולמה לא בירך מיד **אֶלָּא,**

חָמָא דָּוִד דְּבַעֵי הַזְמֵנָה, וְאָמַר אֲבָרְכָה אלא הסיבה היא כיון

שראה דוד שקודם שהוא מברך הוא צריך הזמנה לכן אמר אברכה את ה' שבזה הזמין עצמו

לברכה ואח"כ בירך. **בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּבַר נֶשׁ יְתִיב עַל פֶּתוּרָא,**

שְׂכִינְתָא קַיִמָּא תַּמָּן וְסִטְרָא אַחְרָא קַיִמָּא תַּמָּן לפי

שבשעה שאדם יושב לאכול על שלחנו אז השכינה עומדת שם וגם הס"א עומדת שם כי

מצד אחד יש הנאה לקדושה שהוא אוכל ונותן מזון וקיום לנפש שיוכל לעסוק בתורה ומצד

שני נהנה גם החומר החיצון ומתעדן בטעם האכילה (רמ"ק) [עח.]. **כִּד אֲזִמִּין בַּר**

נֶשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וכאשר האדם מזמין עצמו לברך

להשי"ת ברכת המזון **שְׂכִינְתָא אֶתְתַּקְנַת (נ"א בְּהַזְמֵנָה דָּא) לְגַבֵּי עֵילָא,**

לְקַבְּלָא בְּרַכָּאן, וְסִטְרָא אַחְרָא אֶתְכַפֵּיָא אז השכינה הקדושה

נתקנת כלפי מעלה לקבל הברכות והסטרא אחרא נכנעת כי על ידי הברכה בכוונה מברר

אור הרשב"י

האדם, וגם יש בו צד קליפה חומר וגסות, והמברך בכוונה מפריד הקליפה ואם לאו מכנים ניצוצות שנתבררו ביד הקליפה. (מקדש מלך).

[עח] כי מכל מאכל אשר יאכל יש בו מהרפ"ה ניצוצין שהם צומחים מהארץ בסוד דומם וצומח וכו' בסוד הבירורים, והוא כי יש במאכל הזה חלק שכינה ניצוצי אור שבמאכל הוא בסוד על כל מוצא פי ה' יחיה

הלימוד היומי